

[Ejnar Kjær.]

for Lovforslaget, og som Følge deraf finder jeg ogsaa, at den Kritik, som i den Anledning har været rettet mod os, er uberettiget. Denne Kritik kom, som man vil vide, navnlig fra en bestemt Side her i Salen. Efter den Stilling, man fra denne samme Side har indtaget til Revisionsarbejdet og dets Resultat, maa jeg gaa ud fra, at Kritikken nu hører op, og jeg gaar ogsaa ud fra, at man i alt Fald i sit stille Sind vil indrømme, at Kritikken var uberettiget. Forholdet er jo nemlig det, at Socialreformen som Helhed betragtet, som System betragtet, var god nok, men det er givet, at et Lovværk af saa stort Omfang maatte være behæftet med visse Fejl og Mangler; der maatte være Huller deri, som aabnede Mulighed for Misbrug, og der har fundet Misbrug Sted. Jeg har nok set og hørt, at man prøver paa at snakke sig fra dem; der har ikke været særlig mange, siges der. Jeg kan rolig hævde, at de Folk, der udtaler sig saadan, har ikke ret meget Begreb om, hvordan Forholdene former sig ude omkring i Landet. Der er mange Tilfælde. Men selv om der nu var færre, ja, selv om der ikke var flere end dem, man paastaar der er, vilde det saa alligevel ikke være en absolut Pligt at forhindre dem? Jeg maa mene det.

Socialministeren var i sin Forelæggelsestale ogsaa inde paa en Omtale af Misbrugene. Han sagde, at han ikke fandt, de var større her end andre Steder. Jeg vil i den Anledning gerne sige, at jeg tror ikke, at Arbejderklassen er hverken værre eller bedre end den danske Befolkning taget i al Almindelighed. Jeg anser den for at være et karakteristisk Udsnit af Befolkningen, og jeg er klar over, at blev andre Befolkningsklasser stillet over for de samme Fristelser, som Arbejderne faktisk er stillet over for gennem det bestaaende Understøttelsessystem, vilde Dumpeprocenten sikkert blive lige saa stor der, som den er her. Men saa vilde man ogsaa være forpligtet til over for disse Befolkningsklasser at gennemføre andre og skærpede Kontrolregler, saadan som vi foreslaar det her.

Det offentlige maa nemlig sikre sig, at de Midler, det lægger Beslag paa, bruges paa en forsvarlig Maade. Det maa ske af Hensyn til de Samfundsborgere, der af deres ofte sparsomme og surt tilvejebragte Midler skal bidrage til de offentlige Kasser, og det maa ikke mindst ske af Hensyn til de Borgere, der af den ene eller den anden Grund er tvunget til helt eller delvis at skulle leve af de Midler, som de offentlige

Kasser indeholder. Disse Folk er ikke tjent med, at Mistilliden til Sociallovgivningen breder sig, fordi der er Folk, der snylter paa den. For dem er det af den allerstørste Betydning, at Tilliden til Sociallovgivningen opretholdes. Det er i deres øjeblikkelige Interesse — de er ikke tjent med, at der ses skævt til den Understøttelse, som de faar —, og det er i deres fremtidige Interesse, fordi det vil være en Ulykke for dem, om Snylteriet drives saa vidt, at der en Dag rejses berettigede Krav om en almindelig Nedsættelse af de sociale Udgifter.

Jeg maa altsaa være af den Opfattelse, at det er i alle gode Samfundsborgeres Interesse, at man har forberedt Revisionen. Saa er Spørgsmaalet, om Tidspunktet er det rette til at gennemføre den. Ministeren finder det tvivlsomt, om det set paa langt Sigt er rigtigt at foretage Revisionen under de nuværende Forhold. Jeg maa indrømme, at jeg forstaar ikke en saadan Udtalelse. Efter min og efter mit Partis Opfattelse er Øjeblikket netop det rette, og det vilde være en alvorlig Fejl fra Samarbejdspartiernes Side, om vi forpassede Øjeblikket. Den politiske Samling er givetvis etableret for at danne Vagt og Værn om Folkestyret, men det værnes ikke derved alene, at man slaar Kreds om det. Det kan kun bevares, hvis det er i Stand til at tage de Problemer, der brænder paa, op og løse dem ikke efter visse faglige eller politiske Doktriner, men paa en saadan Maade, at den store brede Befolkning vil erkende, at det, der gennemføres, er ret og rimeligt.

Vi er her stillet over for saadanne Problemer, Problemer, som vi ikke kan lade ligge. Spørgsmaalet er saa, om de er løst paa den rette Maade. Naturligvis vil det altid være noget af en Skønssag, men jeg mener at turde hævde, at det foreslaaede er en rimelig Ordning, en Ordning, som ikke gaar nogens Interesse for nær. Beviserne derfor kan søges i forskellige Forhold, bl. a. i den Stilling, som Ordningens Kritikere har indtaget. Til en Begyndelse, før man rigtig vidste Besked, sagde man naturligvis: Nedskaering, men da man blev klar over, hvad Forslaget faktisk indeholdt, saa likviderede man det Udtryk, saa benyttede man et nyt, saa sagde man: Foringelse. Det er i al Almindelighed ogsaa opgivet nu. Tilbage er blevet det, at man siger: Urimelighed. Men der er det kedelige ved det, at vi aldrig faar at vide, hvori Urimelighederne bestaar. Man har faktisk fra Kritikernes Side maattet give op. Den Omstændighed, at der er opnaaet Enighed om Ordningen, taler da ogsaa højt om dens Værdi. Det er